



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **B. S.**, narozený X  
státní příslušnost Indická republika  
bytem X  
zastoupený Mgr. Vítězslavem Zdeňkem, advokátem  
sídlem Mlýnká 938/4, 779 00 Olomouc

proti  
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**  
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 7. 11. 2024, č. j. OAM-62611-9/ZM-2024,

**takto:**

- I. Sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 11. 2024, č. j. OAM-62611-9/ZM-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 362,70 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**Odůvodnění:**

1. Žalobou se žalobce domáhal zrušení sdělení žalovaného ze dne 7. 11. 2024, č. j. OAM-62611-9/ZM-2024, jímž žalovaný žalobci na základě jeho oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 3. 10. 2024 sdělil, že podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro zaměstnání žalobce na pracovním místě „Řidiči autobusů, trolejbusů a tramvají (8331)“ u zaměstnavatele BLUE BUS s.r.o. nejsou splněny. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

### Žaloba

2. Žalobce konstatoval, že žalovaný jako důvod pro vydání sdělení o nesplnění podmínek uvedl, že doklady doložené žalobcem k oznámení neprokazují odbornou způsobilost žalobce k výkonu práce na oznámeném pracovním místě. Žalobce namítá, že žalovaný porušil pravidla vedení řízení o oznámení změny zaměstnavatele podstatným způsobem, a to tím, že žalobce nevyzval k odstranění vad oznámení, tedy k doložení odborné způsobilosti. Toto pochybení žalovaného mělo dle žalobce za následek vydání nezákonného rozhodnutí.
3. Dále žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2022, č. j. 4 Azs 77/2022-25, konstatoval, že sdělení o nesplnění podmínek vydané dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).
4. Žalobce přiložil ke svému oznámení indický řidičský průkaz. Žalovaný tento řidičský průkaz nepovažoval za dostatečný k prokázání odborné způsobilosti žalobce vykonávat profesi řidiče autobusu.
5. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný pochybil, když žalobce nevyzval k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalobce trval na tom, že žalovaný měl v případě odstranitelných vad oznámení povinnost oznamovatele k odstranění vad vyzvat. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34.
6. Žalobce trval na tom, že tím, že nebyl vyzván k odstranění vad podání, nebyla mu dána možnost doplnit důkazy k prokázání toho, že je odborně způsobilý k tomu, být na předmětném pracovním místě zaměstnán. Tím byl připraven o možnost na pracovní místo nastoupit a hrozí mu zánik zaměstnanecké karty dle § 63 zákona o pobytu cizinců.

### Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný trval na tom, že z podání oznámení o změně zaměstnavatele vyplývalo, že pro výkon nového zaměstnání byla nutná odborná způsobilost, tedy zejména řidičské oprávnění. Požadavek na výměnu cizího řidičského oprávnění pro použití na území České republiky je popsán v žalobou napadeném sdělení. Žalovaný trval na tom, že vzhledem ke skutečnosti, že zaměstnanecká karta byla žalobci udělena již v květnu 2024, měl povinnost vyměnit si svůj indický řidičský průkaz za český. Žalovaný trval na tom, že indický řidičský průkaz neopravňuje žalobce řídit na území České republiky žádné motorové vozidlo. Navíc zákon o provozu na pozemních komunikacích dle žalovaného stanoví, že motorové vozidlo zařazené do skupiny vozidel C1, C1+E, C, C+E, D1, D1+E, D nebo D+E může řídit pouze osoba způsobilá k řízení těchto vozidel podle zvláštního právního předpisu. Tímto zákonem je zákon č. 247/2000 Sb., o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Protože žalobci vydala řidičský průkaz Indie, která není členským státem Evropské unie, nemůže dle žalovaného tuto odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel prokazovat ani rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu Evropské unie nebo Švýcarské konfederace.
8. Žalovaný trval na tom, že předložení indického řidičského průkazu svědčí o tom, že žalobce nesplnil povinnosti, které jsou vyžadovány českou právní úpravou, a že nevyměněný řidičský průkaz a absentující průkaz o profesní způsobilosti řidiče dokládá, že nedisponuje a ani v okamžiku oznámení změny zaměstnavatele nedisponoval náležitými doklady. Pokud Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

by danými doklady disponoval, jistě by je předložil současně se svou žádostí. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2024, č. j. 17 A 16/2024-33.

9. Ve vztahu k současné judikatuře týkající se povinnosti vyzývat žadatele k odstranění případných vad oznámení žalovaný uvedl, že řidičský průkaz, který žalobce k oznámení přiložil nebyl dokladem, který by prokazoval odbornou způsobilost žalobce k výkonu daného povolání, ale naopak tento doklad prokazoval, že žalobce takovou způsobilost naopak nemá. Žalovaný trval na tom, že neměl povinnost instruovat žalobce, že si má řidičský průkaz vydaný cizím státem vyměnit a získat průkaz profesní způsobilosti. Dle žalovaného se v daném případě nejednalo o odstranitelnou vadu podání, ale o případ, kdy žalobce podmínky zákona o pobytu cizinců nesplňoval a k jeho oznámení tedy nebylo ve smyslu § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců možno přihlížet. Žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, trval na tom, že do poučovací povinnosti správního orgánu nepatří udělování návodu, co má účastník činit, aby dosáhl žádaného výsledku.
10. Žalovaný trval na tom, že podmínky pro změnu zaměstnavatele musí být naplněny již ke dni doručení oznámení, což dle žalovaného v případě žalobce zjevně nebyly, neboť nebyl držitelem českého řidičského průkazu ani průkazu o profesní způsobilosti. Pokud by totiž měl k dispozici český řidičský průkaz, nemohl by předložit indický řidičský průkaz, protože ten by byl v úschově obecního úřadu s rozšířenou působností.
11. Dále žalovaný trval na tom, že na oznámení změny zaměstnavatele nelze aplikovat § 37 odst. 3 správního řádu. Trval na tom, že pokud je doručeno oznámení změny zaměstnavatele, které nesplňuje podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců v § 42g odst. 7 a 8, pak se k takovému oznámení nepřihlíží.

### Replika žalobce

12. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že disponuje mezinárodním řidičským průkazem, a proto si indický průkaz vyměnit nemusel, a že je držitelem průkazu profesní způsobilosti řidiče. Dále uvedl, že žalovaný nebyl oprávněn požadovat doložení dokladů prokazujících odbornou způsobilost žalobce a že průkaz profesní způsobilosti řidiče není všeobecnou podmínkou výkonu povolání řidiče autobusu.
13. Žalobce uvedl, že si je vědom, že se jedná z jeho strany o podstatné rozšíření argumentace oproti podané žalobě, ale chtěl reagovat na podstatné doplnění odůvodnění žalobou napadeného sdělení ze strany žalovaného.
14. Žalobce trval na tom, dle § 104 odst. 2 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o silničním provozu“) může řidičské oprávnění doložit i mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem. Žalobce trval na tom, že držitelem takového řidičského průkazu je.
15. Dále žalobce trval na tom, že je rovněž držitelem polského průkazu profesní způsobilosti řidiče. Absenci průkazu profesní způsobilosti žalovaný poprvé namítal až ve vyjádření k žalobě, což je dle žalovaného nepřipustným rozšiřováním odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce trval na tom, že žalovaný nebyl oprávněn po něm požadovat doložení jiného dokladu o odborné způsobilosti než bylo prohlášení budoucího zaměstnavatele o tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalobce je odborně způsobilý. Navíc dle žalobce průkaz odborné způsobilosti není podmínkou pro výkon povolání řidiče autobusu.

### **Doplnění repliky**

17. V doplnění repliky ze dne 25. 4. 2025 žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný ve dvou obdobných případech žadatelů R. J. B. a W. A. vyhověl oznámení o změně zaměstnavatele, aniž by požadoval předložení průkazu profesní způsobilosti řidiče, mezinárodního průkazu či vyměněného českého řidičského průkazu.
18. V doplnění repliky ze dne 2. 7. 2025 pak žalobce uvedl, že si opatřil mezinárodní řidičský průkaz dle Úmluvy o silničním provozu, přijaté v Ženevě dne 19. září 1949. Tento nový průkaz dle jeho názoru prokazuje, že je oprávněn k řízení vozidel na území České republiky a případná absence samotného průkazu v době podání oznámení na tom nemohla nic změnit. Rovněž to dle žalobce dokládá, že pokud by byl vyzván k odstranění vad doložením řidičského průkazu, měl by žalobce možnost tuto tvrzenou vadu oznámení odstranit. Šlo tak dle žalobce o odstranitelnou vadu oznámení.

### **Posouzení věci soudem**

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Prioritně se soud zabýval otázkou včasnosti námitek uplatněných žalobcem v doplněních repliky ze dne 25. 4. 2025 a ze dne 2. 7. 2025. Žalobou napadené sdělení bylo žalobci doručeno dne 25. 11. 2024 uplynutím úložní doby listovní zásilky. Třicetidenní lhůta pro podání žaloby uplynula tedy dne 24. 12. 2024. Výše uvedená doplnění repliky tedy byla zaslána soudu po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Nově uplatněné námitky obsažené v těchto podáních tedy byly uplatněny opožděně a soud se jimi s ohledem na § 72 odst. 2 s. ř. s. nemohl zabývat.
22. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 15. 5. 2024 do 14. 5. 2026. Dne 3. 10. 2024 podal žalobce žádost o změnu zaměstnavatele. U nového zaměstnavatele měl pracovat jako řidič autobusu. K výkonu této práce je třeba odborné způsobilosti – řidičského oprávnění. Žalobce jako doklad prokazující odbornou způsobilost předložil indický řidičský průkaz. Žalovaný s odkazem na § 116 odst. 3 a § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu dospěl k závěru, že tento průkaz nelze považovat za

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

doklad prokazující jeho odbornou způsobilost, neboť jej neopravňuje na území České republiky k řízení motorových vozidel. Proto žalovaný dospěl k závěru, že oznámení žalobce nesplňovalo podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců.

23. Podle § 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Podle § 42g odst. 7 věty poslední zákona o pobytu cizinců platí, že držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.
24. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
25. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se odstavec 1 nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců.
26. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců platí, že oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.
27. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.
28. Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že ustanovení částí druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

- 1, § 20, 30, 31a, 32, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, § 42g odst. 7 až 11 (zvýraznění doplněno soudem, pozn. soudu), § 49, 50, 52, 117, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, 154, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.
29. Podle § 177 odst. 1 správního řádu platí, že základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.
30. Podle § 177 odst. 2 správního řádu platí, že v případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté.
31. Podle § 154 správního řádu platí, že jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.
32. Dle § 104 odst. 2 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje mimo jiné řidičský průkaz nebo mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Víděň 1968 – vyhlášena pod č. 83/2013 Sb. m. s.) a Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949 – vyhlášena pod č. 82/2013 Sb. m. s.), pokud jsou v době řízení motorového vozidla na území České republiky platné. Dle § 104 odst. 4 zákona o silničním provozu mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Víděň 1968) platí pro řízení motorových vozidel na území České republiky po dobu tří let ode dne vydání a mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949) platí pro řízení motorových vozidel na území České republiky po dobu jednoho roku ode dne vydání.
33. Dle § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu je držitel platného řidičského průkazu vydaného cizím státem, který má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok podle zákona o pobytu cizinců, povinen požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz vydaný cizím státem, a to do 3 měsíců ode dne, kdy mu byl povolen trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jde-li o cizince.
34. Dle § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu řidičský průkaz vydaný cizím státem, jehož držitel má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dlouhodobé vízum na dobu delší než 1 rok, neopravňuje k řízení motorového vozidla na území České republiky, jestliže tento držitel nepožádal o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem za řidičský průkaz podle § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu.
35. Zásadní spornou otázkou v daném řízení je otázka, zda žalovaný měl žalobce vyzvat k odstranění vad podaného oznámení, či nikoli. V obecné rovině se touto otázkou zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-39, publikovaném pod č. 4529/2023 Sb. NSS. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„ačkoliv se v řízení o změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty postupuje přednostně podle procesních ustanovení obsažených zejména v § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců, použijí se na uvedené řízení s ohledem na § 177 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 154 téhož zákona obdobně i některá ustanovení části druhé a třetí správního řádu, mezi kterými je výslovně uveden i § 37 téhož zákona. Ustanovení § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců totiž upravuje*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

*toliko účinky, které nastanou ze zákona, jestliže podmínky pro změnu zaměstnavatele nebudou splněny. Neobsahuje přitom podrobnou procesní úpravu, jak mají správní orgány při posuzování, zda oznámení splňuje či nesplňuje podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, postupovat, která by vylučovala subsidiární použití správního řádu jako celku. I kdyby se však na § 37 správního řádu ustanovení § 154 správního řádu výslovně neodkazovalo, správní orgán by byl i tak povinen postupovat v souladu se zásadou součinnosti, jejímž projevem ostatně právě § 37 odst. 3 správního řádu je.“*

36. Dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval: *„Nelze odhlížet od skutečnosti, že právní úprava oznámení změny zaměstnavatele dle zákona o pobytu cizinců je velmi striktní. Jednak stanovuje oznamovateli poměrně krátkou lhůtu k učinění tohoto oznámení, které je v posuzované věci jedinou možností, jak zabránit zániku platnosti zaměstnanecké karty, a za druhé spojuje se sdělením o nesplnění podmínek fikci neučinění oznámení. Žalovaný tak svým postupem může podstatně ovlivnit, jaké účinky předpokládané zákonem o pobytu cizinců nastanou a zda bude oznamovatel moci v průběhu řízení o změně zaměstnavatele řádně uplatnit svá procesní práva. Nejvyšší správní soud má za to, že v případě, kdy je takto závažně zasahováno do právní sféry cizince, nelze připustit, aby mu byla zcela odebrána možnost uplatňovat svá procesní práva, respektive aby neměl jakoukoli možnost napravit případnou chybu či omyl při podání oznámení. Pokud žalovaný rozhoduje o splnění či nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, je povinen postupovat v souladu se zásadou součinnosti, která se konkrétně projevuje v § 37 odst. 3 správního řádu. Jestliže oznámení o změně zaměstnavatele neobsahuje veškeré náležitosti předpokládané zákonem nebo trpí-li jinými odstranitelnými vadami, je žalovaný povinen oznamovateli pomoci nedostatky odstranit, případně ho vyzvat k jejich odstranění a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. Účinky neučinění podání nastanou až po marném uplynutí této lhůty. V opačném případě by došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů, a tím k popření procesních práv oznamovatele.“*
37. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval i otázkou, zda se na vyřizování oznámení o změně zaměstnavatele vztahuje působnost směrnice Evropského parlamentu a rady 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „směrnice 2011/98/EU“). K této otázce Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Je nepochybné, že čl. 5 odst. 4 směrnice 2011/98/EU stanovuje procesní pravidla pro postup posuzování žádostí o jednotné povolení ve smyslu čl. 5 preambule směrnice. Tento postup by měl být podle požadavků směrnice transparentní, spravedlivý a měl by dotýčným osobám nabízet odpovídající právní jistotu. Ve vnitrostátní úpravě se tímto postupem rozumí řízení o vydání, změně či prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Správní orgány a soudy mají proto v řízeních o zaměstnanecké kartě povinnost postupovat nejen podle procesních ustanovení obsažených v zákoně o pobytu cizinců, ale také podle procesních pravidel zakotvených ve směrnici 2011/98/EU. Jedním z těchto procesních ustanovení je již zmiňovaný čl. 5 odst. 4 směrnice 2011/98/EU, který předpokládá, že jestliže žádost neobsahuje všechny předepsané náležitosti, je příslušný orgán povinen vyrozumět o tom žadatele a stanovit mu přiměřenou lhůtu k doplnění.“*
38. Nelze přisvědčit tvrzení žalovaného, že změna zaměstnavatele nepředstavuje změnu zaměstnanecké karty ve smyslu směrnice 2011/98/EU, jelikož zaměstnanecká karta není změnou zaměstnavatele nijak dotčena. Naopak, jak správně uvedl stěžovatel, dochází změnou zaměstnavatele ke změně oprávnění, která stěžovateli vyplývají ze zaměstnanecké karty. Ostatně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

*následky spojené se sdělením o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele uvádí Nejvyšší správní soud výše. Je sice pravdou, že směrnice otázku změny zaměstnavatele neupravuje, a je tak na členských státech, jakým způsobem tuto otázku upraví. Pokud ovšem (jako v případě České republiky) změnu zaměstnavatele umožní, musí procedura týkající se této změny odpovídat minimálním standardům stanoveným směrnicí pro změnu jednotného povolení. Oznámení o změně zaměstnavatele tak představuje změnu jednotného povolení ve smyslu směrnice 2011/98/EU.“*

39. Se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, se zdejší soud plně ztotožňuje. Z těchto závěrů vyplývá, že pokud oznámení o změně zaměstnavatele obsahuje odstranitelné vady, je správní orgán povinen dle § 154 správního řádu ve spojení s § 37 odst. 3 správního řádu držitele zaměstnanecké karty k odstranění těchto vad vyzvat. V tomto směru považuje soud za vyvrácenou argumentaci žalovaného polemizující s možností aplikace § 37 odst. 3 správního řádu obecně na vyřizování žádosti o změnu zaměstnavatele.
40. Až v rámci vyjádření k žalobě přednesl žalovaný argumentaci, že v daném případě se nemohlo jednat o odstranitelnou vadu podání, neboť z § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu vyplývá, že držitel platného řidičského průkazu vydaného cizím státem, který má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, je povinen požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz vydaný cizím státem, a to do 3 měsíců ode dne, kdy mu byl povolen trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok. Žalovaný trval na tom, že pokud žalobce předložil indický řidičský průkaz, nemohlo u něho dojít k zákonem předpokládané výměně. Nemohl tedy ke dni podání žádosti disponovat jiným dokladem prokazujícím jeho odbornou způsobilost.
41. Na tuto argumentaci žalobce reagoval v rámci řízení před soudem vyjádřením, že svou odbornou způsobilost doložit mohl, neboť je držitelem mezinárodního řidičského průkazu.
42. S ohledem na skutečnost, že žalovaný argumentaci, že se jednalo o neodstranitelnou vadu podání přednesl až ve svém vyjádření k žalobě, považoval soud poukaz žalobce na skutečnost, že má k dispozici mezinárodní řidičský průkaz, za přípustnou argumentaci odůvodňující jeho žalobní námitku, že měl být před vydáním sdělení vyzván k odstranění vad podání, přestože toto tvrzení nebylo obsaženo v samotné žalobě a bylo učiněno po uplynutí lhůty pro podání žaloby.
43. Z § 104 odst. 2 zákona o silničním provozu vyplývá, že řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje mimo jiné i mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968 – vyhlášena pod č. 83/2013 Sb. m. s.) či podle Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949 – vyhlášena pod č. 82/2013 Sb. m. s.), pokud je v době řízení motorového vozidla na území České republiky platný. Dle § 104 odst. 4 zákona o silničním provozu pak platí, že mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) platí pro řízení motorových vozidel na území České republiky po dobu tří let ode dne vydání a podle Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949 – vyhlášena pod č. 82/2013 Sb. m. s.) po dobu jednoho roku ode dne vydání. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt od 15. 5. 2024, tak ke dni podání oznámení dne 3. 10. 2024 tedy nebylo vyloučeno, že by mohl být držitelem platného mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem.
44. Ze skutečnosti, že žalobce mohl být držitelem patného mezinárodního řidičského průkazu Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vyplývá, že nebylo v daném případě vyloučeno, že by žalobce po upozornění na skutečnost, že jím předložený indický řidičský průkaz nedokládá jeho odbornou způsobilost k výkonu požadovaného zaměstnání, byl schopen předložit doklad, který jej opravňuje k řízení motorových vozidel požadované skupiny i v České republice. Z této skutečnosti soud vyvozuje, že v daném případě bylo nutné ve skutečnosti, že žalobce jako doklad své odborné způsobilosti předložil indický řidičský průkaz, který jej s ohledem na délku jeho povoleného pobytu a ustanovení § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu neopravňoval k řízení motorových vozidel na území České republiky v době podání žádosti, spatřovat odstranitelnou vadu podání, protože existovala, byť teoretická, možnost, že žalobce by existenci odborné způsobilosti mohl doložit jiným způsobem.

45. S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, tedy soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud přistoupil po zjištění, že předložený indický řidičský průkaz nedokládá odbornou způsobilost žalobce k výkonu požadovaného zaměstnání, k vydání sdělení o nesplnění podmínek stanovených v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců bez toho, aby žalobce vyzval k odstranění vad jeho podané žádosti. V postupu žalovaného shledal soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
46. Pro úplnost soud uvádí k poukazu žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2024, č. j. 17 A 16/2024-33, a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2025, č. j. 22 Azs 14/2025-36, kterým byla shledána kasační stížnost proti tomuto rozsudku nepřijatelnou, následující. Krajský soud v Plzni ve svém rozhodnutí vycházel z právního názoru, že směrnice 2011/98/EU je neaplikovatelná na postup týkající se změny zaměstnavatele. V otázce aplikovatelnosti směrnice 2011/98/EU se zdejší soud přidržel závěrů obsažených v publikovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, a plně se ztotožnil s jeho argumentací.
47. Kromě uvedeného rozdílného vyhodnocení aplikovatelnosti směrnice 2011/98/EU soud považuje soud za zásadní odlišnost věci posuzované Krajským soudem v Plzni v rozsudku ze dne 19. 12. 2024, č. j. 17 A 16/2024-33, oproti věci posuzované zdejším soudem skutečnost, že žalobkyně před správním orgánem ani v řízení před soudem netvrdila, že by mohla vadu vytykanou správním orgánem v případě výzvy odstranit. Naproti tomu v případě posuzovaném nyní soudem žalobce po předložení argumentace žalovaného, že vady podání považoval za neodstranitelné, namítl v řízení před soudem, že je držitelem mezinárodního řidičského průkazu a byl by tak schopný doložit svou odbornou způsobilost jinak. V této skutečnosti spatřuje soud skutkovou odlišnost, která brání aplikaci závěrů obsažených v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2024, č. j. 17 A 16/2024-33, na tento případ.
48. Ve vztahu k žalovaným namítané absenci dokladu o odborné způsobilosti dle zákona č. 247/2000 Sb., o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, soud uvádí, že žalovaný absenci tohoto dokladu prvně zmínil až ve vyjádření k žalobě. V žalobou napadeném sdělení se o tomto dokladu vůbec nehovoří. Proto soud neshledal, že by absence tohoto dokladu byla předmětem tohoto řízení, a otázkou jeho existence a nutnosti jej předložit se nezabýval.
49. Vzhledem k výše uvedenému soud výrokem I. tohoto rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené sdělení o nesplnění podmínek pro vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

písm. c) s. ř. s. a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

50. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozhodnutí povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 17 362,70 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „advokátní tarif“) ve znění účinném do 31.12. 2024 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2024], z částky 4 620 Kč za jeden úkon právní služby zástupce žalobce podle § 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 [podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d)] , z částky 450 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [režijní paušál podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025] a z částky 2 492,70 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Náklady spojené s doplněními repliky ze dne 25. 4. 2025 a ze dne 2. 7. 2025 nevyhodnotil soud jako účelně vynaložené výdaje, neboť v těchto doplněních byly uplatněny pouze opožděné námitky, kterými se soud nemohl zabývat.

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 8. ledna 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.  
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.